

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/2 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/2 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/2 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-ora 6 cr.
a treia-ora 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăci Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscrise nu se înapoiază
Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

Pașa de Buda.

Sibiu, 19 Februarie n.

Semnele corupției generale, ce domnește în Ungaria, devin zilnic tot mai dese.

S'ar pute zice: *nulla dies sine corruptione*.

Ar trebui să deschidem o condictă specială, o carte neagră, în care să inducem numele tuturor eroilor de pun-gășie, al căror nume se ridică pe câte o zi două, ca să dispară alungat de numele altui pungaș și mai mare.

Am apreciat mai deunăzi pe Pulszky Károly — și acum, dacă lăsăm la o parte cauzele noastre, pentru-ca să aruncăm o privire la cele ale stărilor generale, o facem numai de dragul omului, care astăzi este eroul cronică pe care am fost numit-o „cronică corupției”, de dragul lui — *Bánffy*.

El poartă astăzi cămașă Ungariei, și fiindcă Ungaria coruptă este de-alungul și de-alaltul — cuvine-se, ca el să fie și punctul atențiunii noastre, când de corupțiunea aceste-i țeri e vorbă.

„*B. Hirap*” a descoperit la 13 Februarie că mulți — dacă nu toți — din magnății creați în era lui Bánffy, au plătit pe lângă taxele obicnuite la atari ocazii sume enorme, pe care Bánffy le-a încasat și Bánffy le-a folosit, cine știe spre ce scopuri.

Contele Vagyázó Sándor 'și-a plătit grofa cu 400.000 fl., ear' baronii Harkányi Frigyes, Harkány Károly, Solymosy L. și frații Bohus 'și-au plătit baronia cu câte 200—300 de mii.

In sumă totală numai dela acești noi magnății Bánffy a încasat 1 milion și 300 mii de fl. — cari însă nu se găsesc contați nicăiri.

Căți va fi mai luat dela ceialalți — nu se știe, dar' își poate omul închipul.

Ei bine, ce-i aceasta? O jefuire a oamenilor bogați, sau o simonie laică, vînzându-se ca o marfă netrebnică ranguri și titluri, pe cari în trecut oamenii 'și-le câștigau numai prin fapte eroice, numai prin merite excelente pentru patrie și tron.

Un ministru, care face treburile acestea deosebite Coroana, dela care emanază toată splendoarea rangurilor și ti-

tulilor nobili, — și nu mai e vrednic de încrederea Coroanei.

Ce să zicem însă dacă banii storși în acest chip s'au folosit spre scopuri imorale, cum sînt: presiune la alegeri, cumpărări de voturi și îmbătarea alegătorilor, pentru-ca să fie seduși?

Ce să zicem dacă sumele acestea s'au întrebuințat chiar spre scopuri private?

Nime nu știe, ce s'a ales cu sumedenia aceasta de bani, una însă se știe, că spre scopuri cinstite n'au fost întrebuințate, căci în cazul acesta baronul Bánffy — făcătorul de baroni și grofi — nu ar fi avut motiv de a ascunde lucrul și a-l nega, când a fost pus la strimtoare.

Cetitorii nostri știu, că la interpelarea deputatului Hortoványi, care se provoacă la scrisese lui „Budapesti Hirap”, Bánffy n'a putut să răspundă nimic, decât că a tot repețit vorba: minciună, minciună, totul e minciună. Bánffy n'a cutezat măcar nici să neghe lucrul, ci încungiuând răspunsul, ce să aștepta, se mîntuia cu: „minciună”, „minciună”.

„Budapesti Hirap” la rîndul seu 'și-a susținut spusele și astăzi nu mai încape îndoială, că ea a nimerit adevărul, pe când Bánffy cu „minciuna” în gură, însuși a mințit.

Astfel ni-se prezintă cel mai nou reprezentant al sistemului corupt ce dominează în această țeară. Și cei mai mici și cei mai mari jefuesc, cum pot; unii într-o formă, alții într-alta. Unii cumpărând icoane, alții vînzînd ranguri. Unii gheșefuesc cu pânze, alții cu pergamente. Toți au același și unicul scop: banii, și toți după bani vinează și atunci când zic că pregătesc „împodobirea” milleniului.

„Oare-când — scrie „Budapesti Hirap” — pașii turcești scriau din cetatea Buda epistole către magnății unguri și seniorii orașului cam astfel: „voi, cănilor, să-mi trimiteți mie bani, o mie de lire; în două săptămîni să fie aici, că de nu vî jupuiesc pelea”. — Acum altfel o fac; acum *pașa de Buda* jupuiește mai înainte cînele și apoi pe pelea aceea scrie carte, că, poftim și plătește 100.000 de florini”.

Timpurile au trecut, pașii de Buda au rămas. Cu timpurile s'au schimbat și ei, dar' numai în forme.

Privilegiile Jidanilor. Jidani au în Ungaria privilegii și înaintea justiției. Așa ne arată „*Alkotmány*”, care expune următorul cas, cu provocare la acte oficiale: *Veigelsberg* Hugo a fost tras în judecată pentru un articol vătămător pentru mai mulți membri ai Casei domnitoare. Pertractarea s'a fixat pe 28 Febr. 1895. Cu provocare la doliul pentru moartea arhiducelui Albrecht procurorul suprem a cerut amănare, promițînd, că va cere însuși un termen nou. Au trecut însă 6 luni, fără-ca procurorul să fi cerut termen de pertractare și astfel procesul nu s'a mai ținut. *Veigelsberg*, fiul și tatăl, sînt ambii în serviciul presei „liberale”, eată de unde vine privilegiul.**Desvîlirile corupțiunii nu se vor continua.** Cetim în „*Budapester Tagblatt*”: Se vorbește în clubul partidului liberal, că opoziția va continua campania în contra corupțiunii, că afacerea Pulszky va fi reîmprospătată, va fi desvîlită o afacere de tren vicinal al unui fost minitru, va fi supusă unei aprecieri chestia indemnității, se vor discuta în parlament afacerile familiare ale unui ministru actual.Față de acestea „*B. T.*” declară, că afaceri de scandal s'au discutat destule și, că opoziția — avînd în vedere „*Milleniul*” — nu va căuta afaceri nouă, cu toate-că ti cade greu, a nu 'și împlini datorința.

Reînnoirea pactului economic în Reichsrath și dieta Austriei-de-jos.

(Urmare).

Deputatul Jax spune, că, dacă nu se poate încheia o învoială dreaptă, mai bine se nu se încheie deloc. Critică apoi aspru procedarea Ungariei în chestiunea mîcinatului, a clausulei despre importul vinurilor din Franța, a societății de navigațiune pe Dunăre, a sprîngului meșteșugit al industriei ungare prin premii, în chestiunea băncii și a introducerii valutei de aur, care se face numai în hatrul Ungariei. Ea a fînchis Austriei drumul în țările balcanice.

După acest deputat se scoală apoi

Dr. Lueger, pentru a-și rosti cuvîntarea sa cea țapînă contra jidano-maghiarilor, despre care am pomenit într-unul din numerii trecuți. Merită să-și dăm mai multă atențiune; eată deci unele părți din cele mai marcante:

... Reîmprospătându-și cineva ultimele evenimente din Ungaria, trebus să fi cuprins de morala stăpînire de sine, pentru a pute peste tot vorbi de afaceri comune cu

această țeară, care e cu desvîrgire coruptă, cu desvîrgire decăzută (*verlumpt*). Ceea-ce s'a întîmplat în ultimele vremuri în Ungaria dovedește o nepomenită putreziciune, de care e roasă această țeară; dovedește unde duce influența preponderantă a jidovimii. Ungaria stă sub influența omnipotentă a jidovimii și unde a ajuns? Toate sînt corupte acolo, desus până jos. Mă folosesc de acest privilegiu, pentru a da aici expresiune compătîmirii mele cu popoarele creștine din Ungaria, chiar și cu Maghiarii, despre care se crede, că aș fi eu dușman al lor, cu popoarele creștine ale Ungariei, cari astăzi sînt date pradă unei bande fără conștiință de exploatare jidani și francmasoni.„Afacerile comune ale Austriei cu Ungaria nu sînt altceva decît o serie netre-ruptă de umilirile cele mai josnice pentru patria noastră; ori-cine are măcar cît de puțin simțămînt patriotic austriac, trebuie, gîndindu-se la ele, să 'și-se urce roșeața de rușine în obraji, pentru-că sîntem siliți a îndura așa ceva dela niște oameni, cari nici-cînd n'au făcut ceva pentru consolidarea Austriei... Cu privilegiul *svindului* millenar, care încă a fost născocit de Jidani, Ungurii cer, ca să fie date jos toate „*dihăniile* cu două capete”, care mai există în Ungaria. Și toate acestea noi ceștia de aici le îndurăm cu o lașitate, pe care nu o pot îndestul înfiera, ne plecăm acestei îngâmări.

(Prezidentul admoniază pe orator să se modereze în expresiuni).

E lucru foarte regretabil, când un Austriac, care vrea să vorbească despre rușinea ce se aplică patriei noastre... (Aprobări furtunoase și aplauze pe partea antisemitelor, în-cît restul cuvintelor oratorului nu se mai aude).

Baronul Pirquet: Această însemnează a te ocîr pe tine însuși. (Mare sgomot).

Prezidentul îndrumează pe Dr. Lueger la ordine.

Dr. Steiner: Afară cu proprietarii mari! Voi n'aveți aici ce vorbi.

Grogoric: Rușine să-și fie! Pirquet este o odraslă jidovească! Afară cu Jidanul! (Mare sgomot).

Dr. Lueger: E lucru trist, când se găsește un boier austriac, care caută a ocroti măcar cît de puțin această manoperă a jidano-maghiarilor. Rușine să-ți fie, baronule Pirquet; rușinează-te în numele străbunilor d-tale, că în astfel de mod înjoșești patriotismul austriac...

Oratorul enumără apoi toate ocările ce s'au zis în dieta maghiară la adresa Austriei și scoate la iveală mai toate insultele adresate armatei și oficerilor.

Pe urmă continuă:

„Da, Ungaria dictează politica externă a monarhiei; Ungariei avem să-i mulțumim, că *monarchia noastră stă aproape izolată în Europa, că influența noastră în statele balcanice a dispărut aproape cu totul, că pozițiunile de acolo una după alta ni-le ia Rusia, și că patria noastră este așa zis strînsă de un brâu, care pe semne o va și sugruma*.”Un Bánffy este în stare, a ne vîrî în încercături cu Sfîntul Scaun; Ungaria, ea, ne-a impus valuta de aur; Ungaria este aceea, pentru hatrul căreia s'au încheiat actualele convențiuni comerciale cu statele străine și care a umblat cu industria noastră în modul cel mai fără de rușine. Alte expresiuni nu se pot întrebuința aici. Apelez la adresa liberalilor, vorbească altfel dacă au cutezanță. Ungaria este aceea, care în chestiunile petrolului și a fînurilor s'a purtat astfel, încît nu se poate altfel caracteriza decît ca *îngelăciune*. Dacă între doi oameni privați cari au încheiat contract, unul s'ar purta astfel cum o face Ungaria față cu noi, atunci un astfel de contrahent ar fi osîndit de către ori-care curte cu jurații pentru crimă de înșelătorie ordinară și ar fi băgat în temniță...„Cum s'a putut întîmpla însă, că am ajuns așa jos, încît să fim robi ai Ungurilor? Fiindcă au la noi aliați puternici, pe Polonezi. Durere, că azi soartea Austriei se află în mâinile polone. Pentru-ce sînt însă Polonii aliați ai Maghiarilor? Fiindcă n'au nimic a plăti, căci țeara lor, Galiția, este pasivă; din dările ce se strîng acolo nici administrația propriei lor țeri nu se poate acoperi. În buzunarul „*Svabului*” mai în-taiu își vîră adînc mîna Ungurul, scoate afară tot ce poate ajunge din fund; după el vin nobilii Polonezi, și ei bagă mîinile cît se poate mai afund și scot ce pot.

Astfel pășesc acești doi aliați alături cu bunul Michel-Neamțu și bunul Vențel Boem; noi însă sîntem atît de proști și îndurăm toate acestea liniștiți. De aceea: ori se va face o învoială dreaptă, și atunci e bine, ori nu se va încheia tocmală dreaptă și atunci: războiu. Dacă războiul economic între Austria și Ungaria va fi condus de un ministru conștînt de datorita sa, Ungaria va trebui să cază jos, va trebui să se nădușească în propria-i grăsimă și deja după un an de zile Ungurii vor veni cerșind, să întrîm cu ei într-o comunitate de interese.

„În anul acesta millenar nu numai Ungurii voesc să sîrbeze existența de o mie de ani a statului lor, ci voim și noi Austriacii să sîrbeăm trezirea simțului austriac. În Ungaria s'a și înscenat șvindul millenar; în-

FOIȚA „TRIBUNEI”.

Werther și Iacopo Ortis.

(Pentru V. M.)

Frumoasa lume sentimentală a dispărut, lumea de sub cerul vecinic posomorît, sub care însă trăiau oameni pătrunși de patimi mari și nobile, pătrunși de sînte jînduri. Ne pare ironic a ceti paginile învechite, cari ne ilustrează acea lume, căci sîntem răsfațați de produsele realismului, a cărui valori ne cuprind și ne amenință a ne duce înspre viitori primejdioase.

Sîntem săraci în sentimente și seci în ideale! Gîndurile oamenilor iau un caracter tot mai universal, tot mai cosmopolit și se perd în chaosul vieții moderne.

Sîntem deprinși a rîde cu hohot de stările simple, de naivitățile intrupate în zeii și semizeii lui Homer; sîntem aplicați a răsplăti cu zîmbet ironic pe Dante și Petrarca, pentru noianul de frumșet și patimi din versurile lor. Și totuși cît sîntem de mici noi și conducătorii nostri intelectuali în fața acestor pilastri nemohorîți ai trecutului!

Sîntem niște pigmei, cari aplaudăm prezentul cu excentricitățile sale și rîdem pe ruinele trecutului, lipsiți de cel mai mic dram de pietate. . . .

Da, pentru ce am și adora acel trecut cu nopțile sale de basme și de misteruri pline; pentru ce să ne aruncăm în molaticile brațe ale sentimentalismului; pentru ce să mai scur-tăm acea viață dulceagă, descrisă de marii

poetși în colori poate numai închipuie? După noi un roi de minciuni ce ne ademenește și înșală fantasia, purtându-o peste câmpii pline de farmece ce însă nu au existat; înaintea noastră calea spinoasă presărată numai ici-colea cu floricele, — dar' reală!

Acesta este firul gîndurilor majorității din omenie, ale acelei majorități, care formează curentele, care conduc... Înspre pastie sau mîntuire, — aceasta-i este tot una.

Curentele se răsună numai după-ce 'și-au făcut rolul lor, ele dau cultura ome-nească înainte, o fac să stagneze, sau o înapoiază chiar, după-cum ele corîspund sau nu evoluțiunii firești a omenimii.

Curentul actual realist din literatură — înțeleg aci literatura universală, fluvialu acela mare, în care se scurg toate rîurile, literatura lumii, din care cea românească face numai o mică și disparentă parte — acest curent, zic, care a cuprins și țîrește cu sine aceea majoritate, să va răsbuna și el. Realismul cras, lipsit de tot ce este mare și sublim, naturalismul forțat zugrăvit în colori bizare . . . nu sînt bazele potrivite pe cari omenimea își poate clădi idealele impuse de menirea ei.

Literatura noastră românească însă, nu este atînsă încă de acele curente, ea stă la o parte ca o tînără copilă de frumșetă visătoare orientală, o copilă cu nădejdi mari în viitor. Și datorința celor chemați este a păzi această fecioară, a o conserva intactă, ca de frumșețile ficei să se bucure poporul, părintele ei.

Acea, cari ne iubim literatura noastră, nu ne știm și nu voim a ne inspira de produsele curentelor numite. Sînt bolnave acele

produse și noi nu voim a fi molipsiți, nu căutăm prosă seacă, ci poezie binefăcătoare, nu ne putem împrietini cu tendențe orgolioase ci numai cu idei mărețe. Căutăm ideal, căci avem lipsă în vremurile acestea, când și de noi se isbesc cu furie valurile mișcării culturale-moderne. . .

Astfel e de a se înțelege, dacă cineva se ocupă astăzi cu două figuri mărețe ale literaturii universale din trecut, cu Werther și Iacopo Ortis, produsele geniale ale măiestrilor Goethe și Ugo Foscolo. Este o recreare fără seamăn, de a răscol prin file vechi și de a se întîlni cu figuri de aceste, în cari geniurile au concretizat sentimentele cele mai sînte; este un balsam alinător de chinuri de a ceti aceste file, cari vorbesc de dragoste curată, ideală, de cea dragoste, care astăzi este marfă ieftină scriitorilor.

Dragostea este izvorul nesecat al scriitorilor (ar fi să zic al poților, ceea-ce însă nu corîspunde totdeauna adevărului); dragostea însă pentru cetitori poate fi hrană binefăcătoare sau primejdioasă sufletului, ea este la tot cazul o „armă cu două tășuri”. Pe unii ti nobilitează și virifică, pe alții ti corupe și ti zdrobește; pe unii ti ferește pe alții ti nenoroceste cu capriciile ei. Amorul simțit de „Nana” lui Zola bună-ora stă în flagrant contrast cu cel simțit de „Lotte” în „*Werther's Leiden*”, de Iulia lui Shakespeare sau de Teresa lui Foscolo. Tot în astfel de contrast stau și efectele ce le produc operele diferite și efectele sînt cu atît mai pronunțate, cît forța artistică a scriitorului este mai mare, căci e lucru cunoscut, că cu cîteste mai intensivă și genială această forță cu atît mai ușor se identifică cetitorii cu cele produse de ea. Exemplu clasic avem în „*Werther*”.

Dragoste curată și ideală, de geaba vom căuta în produsele noue ale literaturii universale, căci nu vom afla, vom afla însă frumoase mărgăritare pe filele cele învechite, mărgăritare prețioase, fragmente frumoase din istoria evoluțiunii sociale.

Două fragmente dintre cele mai plastice sînt „*Suferințele tînerului Werther*”, de I. Wolfgang Goethe și „*Scrisorile lui Iacopo Ortis*”, de Italianul Ugo Foscolo. Sînt două romane, sau mai corect z's istoria psihologică a lor doi tineri pătrunși de sentimente. „*Werther*” ne este și nouă bine cunoscut, avînd chiar și mai multe traduceri românești de pe el. Durere numai, că toate aceste traduceri sînt lipsite și de cel mai palid farmec al originalului; cea mai nouă traducere *) bună-ora este foarte defectuoasă și mancă, lipsesc cu totul vre-o trei-zei de scrisori **, ear' din celelalte cîte o parte.

A expune istoria lui Werther ar fi — cred eu — superfluu și nici apreiare estetică nu voiu face, căci au făcut-o aceasta deja mii de oameni și a arăta vre-un moment nou nici nu aș fi în stare. Accentuez numai, că nici-cînd nu a sfîrșit vre-un product literar emo-

*) „Biblioteca pentru toți” nr. 38. Editura Carol Müller.

**) Ambele romane cu cari ne ocupăm sînt tratate în scrisori; „*Werther*” scrie lui Wilhelm, ear' „*Iacopo Ortis*” lui Lorenzo.

țiunea ce Werther a produs-o la timpul seu și o produce și acum la cei-ce sînt capabili de a se încălzi de principii etice peste tot. Pentru-ce? Pentru-că Werther este apologia dragostei ideale, este concretisarea măiastră a celui mai sfînt sentiment, este cîntecul dureros de dulce al suferințelor simțite numai de inimi mari și nobile fără margini...

Dorința mea însă a fost de a atrage atențiunea asupra lui Iacopo Ortis, care ocupa locul demn lângă Werther, și este așa zicînd ființă din ființa acestuia. Voesc a arăta pe scurt asemănarea dintre aceste două capete de artă, la noi prea puțin răspîndite și tîlmăcite, ba poate unul de tot necunoscut.

Autorul lui „*Iacopo Ortis*” este un tîner venețian, care pătruns de idealul național și de dorul de a-și vedea patria eliberată de jugul francez, în care intrase pe timpul lui Napoleon I. se aruncă cu pasiune în luptele politice. În cîrînd însă face experiențe triste și decepționat se retrage de pe arena politică, după-ce Veneția ajunge prin cumpărare în mîna Francezilor. În exil fiind, face cunoștiință cu o copilă de frumșetă fermecătoare, care ti arată și ea simpatii. (În „*Iacopo Ortis*” o numește Teresa). Relația de dragoste însă are sfîrșit trist, căci împiegurările familiare și politice sîlesc pe părinți a-î denega lui ori-ce intrare în familie. Fata se mărită. El este aproape de desperare. La început voia să scrie istoria patriei sale, dar' desmădăduit fiind, i-a lipsit puterea sufletească. Sfîșiat în suflet se pune și-și scrie istoria suferințelor proprii, în care își varsă tot ce simte o inimă mare, dureri și chinuri isvorite din iubire

treagă expoziția e deja dată în arandă unui consorțiu de jidani; în contra ori-cărei legi este permis, că chiar pe fiecare pic de scrisoare se se facă reclamă pentru acest șvind!...

Continuând încă un timp cu enumerarea podobelor millenare, Dr. Lueger sfârșește prin a depune o rezoluțiune mai aspră decât aceea a referentului. (Va urma).

Din parlamentul maghiar.

Sedința din 17 l. c.

Se continuă dezbaterile asupra chestiunilor de culte și instrucțiune publică. Numărul deputaților prezenți este foarte mic. Iritarea convulsivă a dispărut.

La titlul „Universitate” vorbește deputatul Sággy Gyula. El este îngrijit de opinia Europenilor, cari vor veni la „Milleniu” și vor afla universitățile în stare nedemă de poporul maghiar. Cere înființarea de diferite catedre la facultatea de drept. Cere, ca mediciniști, cari vin cu diplome din străinătate să aibă aplicare și în patrie, dar în schimb pretinde, ca ministrul să facă dispozițiuni ca în Viena să fie recunoscută reciprocitatea universităților maghiare.

Thold Dániel pretinde introducerea coloquilor obligatorii la facultatea juridică.

Ignáz Berger cere introducerea limbii maghiare la facultatea teologică și aceasta cu privire la ascultătorii de naționalitate croată și română.

După unele reflexiuni ale ministrului Wlassics titlul se primește și se puerde la titlul „Gimnasil”.

Hock János critică sistemul de instrucțiune atât în școlile populare cât și în cele medii. Spune, că nexul direct dintre aceste două nu este firesc și cere școlile pregătitoare.

Szederkény, arată mai întâi indifeerența casei și iudeosebi al partidului guvernamental, care numai la votare se prezintă în sală. Trece apoi la descrierea poziției sociale a profesorilor și acuză guvernul că nu se îngrijește ca să amelioreze această poziție precum o merită. Guvernul este de vină, dacă școlile medii decad tot mai mult.

Avem lipsă de alți bărbați în fruntea guvernului, cari știu cuprinde spiritul timpului.

Ministrul Wlassics earăși își face reflexiunile sale mult puțin liniștitoare și veenice promisițiune.

Dezbaterile se va continua în proxima sedință.

Cronica politică.

(Bulgaria după trecere). Vălmășagul solemnității împreună cu trecerea lui Boris la ortodoxie face puțin câte puțin loc mersului normal al treburilor publice în Bulgaria împăcată cu Rusia. Unul câte unul oaspeții părăsesc orașul în care s'a petrecut actul istoric; cei-ce au mai rămas acolo și ei vor pleca în curând și numai două persoane, doi oas-

peți vor rămâne definitiv, stabil în Sofia, reprezentanții a două puteri mari, cari se interesează ori au interes la soarta Bulgariei: consulul general al Rusiei, Ciarikov; și „trimisul extraordinar pe lângă persoana A. Sale prințului Ferdinand”, reprezentantul Turciei: Kostaky Karateodory-pașa. Acești doi, mai bine zis, cel dintâiu, va îngriji de pe acum, că în Bulgaria să meargă toate strună, să fie liniște și pace.

Puterile mari toate, afară de Englitera, și-au trimis deja la Constantinopol învoirea cu recunoașterea din partea Sultanelui a prințului Ferdinand ca domnitor al Bulgariei și „guvernul general al Rumeliei-Orientale”. Nimeni nu se îndoește, că și Englitera își va da în curând consimțământul. Ba și ceva mai mult, mai interesant: Englitera — zice „Times” — consideră recunoașterea prințului Ferdinand ca o nouă garanție pentru pacea europeană. Nu se poate tăgădui — spune foaia de frunte englezească — că înțelegerea bună între Sultanal și Țarul rusesc se întemeiază pe victoria diplomatică, ce a reunit-o Rusia asupra Engliterii. Prima condiție pentru menținerea unei prietenii între Rusia și Turcia este, că împăratul rusesc să mențină integritatea imperiului otoman. O intervenție rusească în Armenia a devenit prin urmare — după „Times” — imposibilă.

De altă parte scrie „Novoie Vremia”:

Dacă Englitera ar refusa a-și da consimțământul ei pentru recunoașterea prințului Ferdinand, o astfel de procedere ar deschide definitiv ochii Bulgarilor și i-ar determina a aprecia și mai mult bunăvoința Rusiei. Față cu fapte împlinite nu încape ceartă, ear' evenimenter-le nu vor întârzia a dovedi, până la ce grad întempleră din 2/14 Februarie a schimbat nu numai starea lucrurilor în Bulgaria, ci încă și că rolul Rusiei în Orientul creștin al Europei a devenit dominator de acum înainte.

„Novoie Vremia” nu e ziar oficios; se auzim și cele-ce spune un ziar oficios rusec, „Petersburgskii Viedomosti”, al cărui redactor este principele Uchtomskii, prieten personal al Țarului:

„Epoca însuflețirilor pentru afacerile balcanice în Rusia a trecut cu desăvârșire. Pe programul politic al poporului rusesc stau acum sarcine mai mari, mai importante”.

Astfel de vorbe sunt o simplă meală, pentru înșelarea naivilor; tocmai din contră, acum va începe adevărata muncă pe calea spre Constantinopol.

În aprecierile presei germane și engleze se poate observa o ironie ascunsă despre înfrângerea politice urmate de Austro-Ungaria în Balcani. Vom mai avea prilegiu a arăta mai clar această bătaie de joc.

priveste demnitatea poetică, ea este la ambii scriitori nefructuoasă. Ambii scriu: o apologie a iubirii ideale, — dar nu o apologie a sinuciderii, cum mulți au dedus.

Citez aci în traducere vre-o câteva pasaje din „Iacopo Ortis”, pentru de a face cât de cât cunoscut spiritul în care este scris.

14 Maiu.

„Da, voiam să fiu discret, dar nu pot, ascultă: buzele-mi sunt încă umede — de sărutările ei — obrajii mei sunt scâlțați de lacrimile Teresei. Mă iubeste, — Lorenzo, lasă-mă în estasl deplin al zilei cerești...”

14 Maiu seara.

„Mă simt mai liniștit, acum îți scriu mai departe, — Teresa ședea sub frăgar — dar ce îți-aș pute spune, ce nu este cuprins în cuvintele: „Te iubesc”. La aceste cuvinte îmi părea că ved rîzînd întreg universul. Cu priviri de mulțumire mă uitam spre cer, și mi-se părea că se deschide ca să ne cuprinză! O, pentru-ce nu a venit moartea în acel moment? Am chemat-o cu atăta căldură. Da, am sărutat pe Teresa. Flori și plante răspundeau în momentul acela miros fermecător, aerul era plin de armonie, părășele murmurau din depărtare. Totul părea mai frumos în lumina lunii, plină de farmec divin. Toate ființele saltau de veselie ca inimile noastre buiguite de iubire. Teresa mă îmbrățișa tremurând și-și încredința șoaptele buzelor mele. Mă privia cu ochii ei cei mari și îngândurați... dar... ah, deodată se desfiacă din brațele mele și șoptind: „A ta nu pot fi în veci — adio”, plecă... Adio, a mea nu pote fi...” (Va urma.)

Epistolă deschisă

cătră foștii redactori, copli răsfățați ai „Tribunei”.

(Reprodus din „Gazeta Transilvaniei”).

D-lor! Se împlinesc doi ani, de când membrii comitetului partidului nostru național, — fiind trași în cercetare și triți la Cluj pentru publicarea înainte de timp a Memorandului, care cade în spinarea sau eroarea lui Brote — v'au predat „Institutul Tipografic”, dimpreună cu redacțiunea „Tribunei” și „Foi Poporului” și administrarea lor.

În 19 luni de zile, cât a ținut procesul, închisoarea și reîntoarcerea membrilor comitetului, ați scris toate câte v'au plăcut și v'ati contrazis nu odată, legându-vă ca trestia bătută de vînt; — singur în a negri, a huli și chiar a vătămă pe toți bătrânii și notabilitățile noastre ați fost constanți și consecuenți.

Ei bine, dacă lui Dumnezeu i-se urise de cultul Jidovilor, după-cum ne spune profetul, apoi zeu și nouă ni-s'a urit, ba nu numai ni-s'a urit, dar ne-am chiar îngreșat de chipul și modul răsfățat, cu care ați redactat d voastră „Tribuna”: nici o idee sănătoasă, nici o serioșitate, nici o apucătură, carre se fi avut aparență de a ne duce la scăpare, ci un perpetuu joc de cuvinte mai slugarnice decât slugile, cari ni-le slugiau, — o nesfârșită luptă în contra persoanelor și feștilirea a tot ce nu se ocupa cu jocuri de cuvinte. „Scumpii”, „dragii”, „iubiții” noștri înemnițați — era refrenul, cu care îmbătați umea, ear' în ascuns vă băteați joc de ei.

Dar „scumpii”, „dragii” și „iubiții” voștri au fost grațiați peste așteptarea voastră, și revenind la vetrele lor și văzînd destrăbălarea administrațiunii răsfățate a voastre, aflînd și disugustul, ce ați cauzat în publicul românesc cu purtarea și încercarea de schimbare înspre îndulcirea adversarilor noștri de moarte, v'au luat de scurt. Mai întâiu v'au scăpat de rușinea, de a fi puși cu „Institutul Tipografic” pe stradă, și apoi dându-vă mijloace ca să puteți continua edarea mai departe a foilor, ca să nu se mai repețească aceste triste cazuri, v'au provocat să predați „Institutul” cu toate ale sale adevăraților lui proprietari, dar n'ati vrut. Ați provocat secuestru, ați provocat criza, ați alarmat lumea, ați cutrierat țeara dintr'un colț la altul, v'ati adunat la Arad, la Brașov; în sfîrșit ați cerut prin glasul cel puternic al părintelui dela Șiești conchiemarea întreg comitetului, ca să reguleze trebile încurcate de voi ale „Institutului Tipografic”.

Eu, de aș fi fost în locul președintelui Rațiului, căruia cu 3-4 zile înainte i-s'a votat încredere, aș fi răspuns părintelui Lucaciu, că e de prisos ori-ce conclud, fiindcă cei răsfățați au luat recurs împotriva primei sentențe judiciare și nu se vor astîmpăra. Dr. Rațiul însă a fost mai constituțional decât mine și s'a plecat, v'a făcut pe voe, ba a primit la consultare și pe cei-ce se lăpădaseră de comitet, ca Petru apostolul de Christos, și 11 dintre 17 membrii din comitet au incuviințat tot și toate câte Rațiul le-a făcut; au deschis Șirianului ușa de reîntreare, dacă s'ar pocăi și îndrepta.

Ei bine, dacă o majoritate dublă, plus unul peste dublu, aduce un conclud în contra a 5 membrii îndrudiți, punînd conducerea foilor tipărite la „Institutul Tipografic” în mîna unei delegațiuni de 3 membri alesi din sinul comitetului partidului nostru național: apoi ce mai caută copiii cei răsfățați pe la „Revista Orăștiei”? Ce mai vor ei cu broșurile ce le tipăresc? Vor să se compromită pe alții, să strice tot ce am zidit noi de 48 ani încoace, și antecesorii noștri începînd dela 1700?

Ei vor un nou partid, ca al Sașilor tineri și bătrâni, ori ca al Boemilor, ori ca al Maghiarilor „liberali” și kossutșiști, — cu alte cuvinte ei vor scisiune. — Cel puțin așa 'mi-a spus mie dl Duică în 20 Ianuarie a. c. cu ocazia unei călătorii, fiind de față și domni N. Pop și N. Groze din Tohanul-vechiu. I-am regretat domnului Duică, că la noi alte sînt împregiaturările, că nu avem nici averea Boemilor, dar nici trebuința de a ne divisa asemenea lor. Dacă reflexiunile mele nu au putut îndrepta pe domnul Duică și soții, apoi poftescă să arete ce vor? Pentru ce vreau să se despartă, ba chiar să ne combată pe noi, bătrânii, cari am purtat conducerea răsplătită într'un timp cu furci, ear' mai tîrziu cu închisori? Arete-ne să știm, ce vor și cu ce program umblă ei, ear' nu să ne îngrămădească prin „Revista Orăștiei” și prin broșuri cu insulte, suspiciunări, aproape crime de tradare!

Știu eu foarte bine, că cel-ce vrea să zidească, trebuie mai întâiu să ștrice zidirea cea veche. Dar și d voastră să știți, că e nebul cel-ce strică casa veche până a nu avea putere să-și zidească alta nouă și încă fără a lua bani împrumut, pentru-că scris este, că cel-ce zidește case cu bani împrumutați, își zidește șieși mormînt.

Și apoi, dacă e vorba de zidit, ce avem noi să zidim mai întâiu? Ori doară

„perfecta înțelegere”, ce o dorește actualul ministru-președinte al României cu Maghiarii? Ceea-ce nu s'a putut face și exopera într'o mie de ani, oare să se facă acum în trei luni de zile? Căci numai atîta mai avem până la începutul sîrbării Milleniului, pe care după cugetul și intențiunea voastră ar trebui să-1 sîrbăm și noi, dacă nu ca cetățeni liberi și cu asemenea drepturi cu Maghiarii, cel puțin ca purtătorii coadelor s'au șlepurilor banchetuitorilor noștri. — Tot e mai bine să ne săturăm și noi din fărîmăturile, ce vor cădea de pe masa domnilor, decât să mai răbdăm foame. Ei, nu e așa?

D'apoi încă dacă ne vor lăsa să alegem și noi pentru dieta din 1897 măcar 5 dintre cei 25, căți s'au adunat, la conventiculul din Brașov? Așadar? Că ar fi bine și frumos? Cei 5, ori fie și 7 nădrăvani, numai decât ni-ar căștiga și mult dorita autonomie a Transilvaniei și eată că treaba ar fi gata!

Mie însă, care am auzit și văzut multe mi-se pare, că scopul acestei îndulciri în faptă nu este dobîndirea vre-unei autonomii, pe care Maghiarii de bunăvoie nu o vor încuviința nici-odată, ci scopul este ceva mai bun, n'at practic: câteva agenturi, câteva posturi de corteși!! Știți, că agenții electorali sînt remunerați cu câte 5—10.000 fl.!

Eată, dlor, unde ne-ar duce în adevăr programul ascuns, de care sînteți preocupati și pe care nu aveți curajul a-l pune pe hîrtie și a-l predica!

Brașov, Febr. 1896.

Agentie Severu.

Jos cu mascele!

Brad, 16 Februarie 1896.

În numărul 6 al „Revistei Orăștiei” a apărut o declarațiune din Zarand, Ianuarie 1896, subscrisă de câțiva preoți, 2 învățători și 14 măiestri din Brad. Subscrișii ar voi să spele pe dl Dr. Radu et conșoții, cari au participat la conventiculul din Brașov, ba, că ar fi și solidari cu ei. Întreaga declarațiune e un act fals.

În 30 Ianuarie și în 6 Februarie a. c., Joia, s'au ținut în Brad conventicule în casa Drului I. Radu. Preoți și învățători au fost duși de pe drum în casă și molestați ca să subscrie „Declarațiunea” apărută în „Revista Orăștiei”. Unii n'au voit, alții au subscris-o fără a ști ce e într'însa, d. e. Aron Faur din Potingau. Prințînd de veste gendarmeria i-a împrăștiat, și nu au putut continua subscrierea.

Declarația a fost dată apoi zidarului T. Oțel (Aczéli), care a circulat-o între măiestri din casă în casă.

Astăzi am vorbit personal cu măiestrii: A. Radu, German, Cioflica, Feier, Costea, Costin și cu arîndatorul I. Stanciu, și întrebîndu-i, dacă au cunoștință despre conventiculul dela Brașov și despre cele apărute în nrul 8 al „Tribunei”, mi-au răspuns unanim, că „nu au nici o cunoștință”.

I-am întrebat apoi, cum de au subscris acea „Declarațiune”?

Tălparul G. Feier zice: „eu nici n'am fost acasă, și numele meu în „Declarațiune” l'a subscris mureera mea. Nu știu nimic de toată „Declarațiunea”!

Măiestrii Drimbărean, Costea, Costin etc. declară, că venind la ei acasă T. Oțel cu o scrisoare, ni-a spus, că niște profesori dela Arad au blamat pe Dr. Radu și gimnasiul „Tribuna”, și noi se subscriem că îl cunoaștem pe Dr. Radu de om de omenie, ear' despre Păcurar și Pop nu le-a amintit. Astfel pe vorbele lui T. Oțel am subscris „Declarațiunea”, fără a o mai ceti.”

Arîndatorul Stanciu a declarat lui Oțel, că „el subscrise fiindcă am subscris și alții, dar nu comșite cu „Declarațiunea”.

Cu astfel de minciuni au fost seduși măiestrii la subscrieri, fără a ști despre întreaga afacere nimic, și fără a ceti „Declarațiunea”.

Eată cu ce apucături miserabile se store declarațiuni de aderentă, pentru cei dela conventicule.

Judece acum puiclic, ce pond trebuie să pună pe declarațiile și minciunile ce în toată săptămîna află scurgere în „Revista Orăștiei”... Atât pentru orientarea publicului,

Ioan German

CORRESPONDENȚA

„TRIBUNEI”.

Din Bănat.

(Legile păgâne).

Pentru de a-l putea convinge, dle redactor despre fericirea ce au adus aceste legi jidovești poporului nostru și în părțile acestea află de lipsă a vă comunica următoarele:

Un econom din comuna C. voină a-și căsătorit ficia în Dumineca lăsatului de carne, merge la notarul matriculant spre a face pașii necesari.

Numitul domn îi spune, că deși îi lipsește 3 zile pentru publicarea nunții, dar putîndu-se obține pentru aceasta dispensațiune dela vice-comite, se poate pregăti pentru nuntă pe acea Duminecă.

Omul după spusele d-sale se pregătește cu toate cele de lipsă.

Merge după aceea la dl matriculant care-l provide cu un document și trimite la vice-comitele în Lugo, cale de 35 chlm, după dispensațiune.

Acesta însă îl trimite înapoi, căci mai lipsesc documente.

Sosind acasă, omul se duce ear la matriculant, care îl trimite din nou la vice-comitele, când colo; mai lipsește un document și nu poate obține afurisita de dispensațiune.

Năcăjit peste măsură bietul om merge și a treia-oară la matriculant ca să-î deie odată documentele să meargă și la comite a treia-oară.

Ce să vezi însă, matriculantul îi spune să vină mai tîrziu, că nu are vreme, apoi după aceea să vină după amiază, și după amiază, îi spune prin chineșul (primar) seu că „să se lase a umbla după poțcoave de cai morți”, căci măcar să aducă dispensațiunea din chestiune dela vice-comitele, el tot nu sîrșește actul civil decât după 3 zile, până se mai răcește, căci așa zice legea.

Oare ce o fi asta?

Omul atunci se înțelege a fost silit să-și caute de lucru, și să facă nunta și fără matriculant și fără popă, căci era pregătit pe acea Duminecă!

E acum întrebarea, că referentul vice-comitetului ori matriculantul nu pricepe legea? Ce e însă mai frumos la toată această babilonică înțelegere între domni, că tot bietul om trage cea mai scurtă, el cu banii cheltuiți pe documente, el cu două drumuri de câte 25 chlm. în timp de iarnă și tot el și cu dojana.

Notez, că acest domn matriculant e Român, ba încă și presidentul comitetului parochial.

Însă pe lângă toată aceasta creștinească distingere, gurile rele susțin, că dînsul tare inclină spre jidanism.

Dar e de însemnat, că poate, că această nefericită lege jidovească îl inspiră așa tare.

Oaspele.

De la Asociațiune.

Enciclopedia Română

Dela „Asociațiunea Transilvană” primim sub nrul 203.534 actual de mai jos cu rugarea să-l publicăm.

Împlinim cu drag această rugare și recomandăm deosebite atențiuni a cetitorilor noștri „Invitarea”, ce li-se face. În deosebire hotărîtă de antecedenții noștri, trebuie se condamnăm campania făcută de ei contra unei întreprinderi, care dacă reușește numai salutară poate fi. Și pentru-ca se reușească cu toții trebuie se lucrăm, care cum putem.

Cine a mai văzut se critici o carte înainte de a apărea, și se cauți a o discreditare pe motivul, că nu ar fi bună, deși încă nimic nu cunoști din ea.

Hotărîți a promova pe toate terețele lăturea cunoștințelor și gata a servi ori-cînd interesele culturale ale poporului nostru, noi vom sprigini toate nisunțele de felul acesta, ori din care parte ar veni. Cu atît mai virtos trebuie să spriginim nisunțele „Asociațiunii”, care este unica noastră societate culturală și literară, unde toți Românii din Transilvania și Ungaria sînt chemați se coopereze. Mai ales astăzi, când guvernul tinde a da grele lovituri și „Asociațiunii” datorii sîntem cu toții a ne interesa de soartea și activitatea ei.

Atâtă deocamdată; — lăsăm se urmeze:

Invitare la Prenumeratiune.

Enciclopediile populare, așa numite „lexicoane de conversațiune”, au devenit în timpul mai nou aproape la toate popoarele culte cele mai lăpăte și căutate scrieri, cari au contribuit și contribuie pe zi ce merge foarte mult la popularizarea științelor și artelor și la lăpărea cunoștințelor folositoare.

Nu au lipsit și nu lipsesc nici astăzi numeroase voci, cari au contestat valoarea reală, necesitatea și influența folositoare a acestor publicațiuni, și au căutat să împedecă lăpărea lor.

Însă publicul cetitor, pe baza experiențelor sale zilnice a văzut și recunoscut nenumăratele foloase, ce-i ofer aceste enciclopedii, și a trecut peste argumentările doctrinare ale contrarilor lor. S'a ținut destul de matur și în primul rînd competent pentru a putea judeca însuși ce fel de scrieri îi sînt necesare și folositoare și nu a voit să se lăsească de acești buni sfetnici în trebuințele sale zilnice.

Pentru redacție și editură responsabil: **Andrei Baileș**.
Proprietar: Pentru T. L. Albini sub sechestru: **Iosif Marshall**.

„BISTRITANA“, INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII ÎN BISTRITĂ.

Convocare.

Pe baza concluderii subînțelegerii direcțiunii din 15 Februarie 1896 p. t. domni acționari se convoacă prin aceasta la

a IX-a adunare generală ordinară

a institutului de credit și economii „Bistrițana“, care se va ține în 14 Martie 1896 la 9 ore a. m. în localul institutului.

Obiectele de pertractare sînt:

1. Raportul direcțiunii și al comitetului de reviziune, statorirea dividendei pe anul de gestiune 1895 și împărțirea profitului curat
2. Alegerea unui membru în direcțiune în locul celui care conform §. 34 din statute, iese din direcțiune, eventual alegerea celui.
3. Modificarea §-lor 38 și 44 ai statutelor institutului.
4. Alte eventuale propuneri.

Direcțiunea institutului de credit și economii „Bistrițana“.

Bistrița, în 15 Februarie 1896.

Mihaila Mihailasch,
director executiv.

[777] 1—1

Încheierea socotelilor cu 31 Decembrie 1895.

Contul bilanțului

Active:		Pasive:	
Casa	fl. 3769.64	Capital de acțiuni	fl. 40000.—
Cambii de bancă	426784.97	Dep. spre fructificare:	
Împrumuturi hipotecare	36371.96	a) de ale pri-	
Împrumuturi pe obligațiuni	8496.33	vaților	fl. 165.127.94
Mobilier	fl. 568.08	b) de ale fond.	
amort. de 10%	56.80	general de	
Debitori	1526.21	rezervă	26.033.37
		c) de ale fond.	
		special	898.57
		d) de ale fond.	
		de pensii	3.217.79 fl. 195277.67
		Dividende neridicate:	
		pro 1893	fl. 8.—
		pro 1894	32.— fl. 40.—
		Creditori	563.42
		Interese transitoare	2847.55
		Cambii reescomptate	230729.—
		Profit curat pro 1895	8002 75
	477460 39		477460 39

Contul profitului și perderilor:

Debit:		Credit:	
Contrib. directă fl. 1793.36		Interese după tot soiul de	
10% după inte-		împrumuturi	fl. 25608.24
resele la depun.	978.28 fl. 2681.59	Interese de întârziere	909.69
10% amontisare din mob.	56.80	Provisiuni și taxe	2798.98
Competență de timbru	14.30		29316 91
Salare	5838.32		
Chirie	500.—		
Spese de tot soiul	1045.04		
Interese după depuneri	9782.30		
Porto postal	88.54		
Dubioase	1307.27		
Profit curat pro 1895	21314 16		
	8002 75		
	29316 91		29316 91

Bistrița, în 31 Decembrie 1895.

Alexandru Szilasi m. p.,
președinte.

Mihailă Mihailasch m. p.,
director executiv.

Stefan Poruț m. p.,
cassier.

Leon Monasterian m. p.,
comptabil.

Subsemnatul comitet am examinat conturile prezente și le-am aflat în deplină regulă.

Bistrița, în 11 Februarie 1896.

Iosif Lissai m. p.

Anchedim Candale m. p.

Pamfilu Grapini m. p.

Se află de vânzare la „Institutul Tipografic“ în Sibiu

Călințarul „Lumea Ilustrată“

pe anul 1896

cu un bogat cuprins, cu prețul de 70 cruceri, împreună cu porto postal.

Institut tipografic în Sibiu.

A eșit de sub tipar și se află de vânzare la Institutul
Tipografic în Sibiu

MEMORIALUL

arhiepiscopului și metropolitului

Andrei baron de Șaguna

sau

luptele naționale-politice ale Românilor

1846—1873

de

NICOLAE POPEA,

archimandrit-vicar arhiepiscopesc.

Tomul I.

Prețul 1 fl. 30 cr.

Pulvere Antiseptică de dinți

Elixir Antiseptic de gură și de dinți
de **Dr. Ioan Cuparescu**, medic-
dentist practic în Viena.

Mijloace foarte bune pentru curățirea
dinților și sterilizarea gurei. Coman-
dele se fac dela

[697] 2—10

Dr. Ioan Cuparescu,
Viena, I., Schottengasse 3.

Prețul unui flacon de Elixir face 90 cr.
și al unei scatule de Pulvere 50 cr. Mai puțin
de 2 sticle Elixir și 2 scatule Praf nu se trimit.

În atelierul „Institutului
Tipografic“ din Sibiu
se primește

Un culegător-tipograf.

Condiție sigură.

Două cărți folositoare

pentru țeranul român

au apărut tocmai și se află de vânzare în
librăria „Institutului Tipografic“,
Sibiu, strada Poplăcii 15:

INDREPTAR PRACTIC

ÎN
ECONOMIA RURALĂ

compus de

cel 12 preții intermitenți în Cluj.

Prețul 1 fl. v. a.

COMASĂRILE

de

Elia Dopp.

Prețul 40 cr. v. a.

Pentru porto postal câte 5 cr. mai mult.

Institutul Tipografic în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“.

1. **Pădureanca.** Novela de Ioan Slavi-
ci, 12 coale tip., broș., elegant. Un
exemplar cu prețul redus dela 40 cr
sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-
Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de
I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau
8 bani.
4. **Pipăruș Pătru.** Poveste de I. T.
Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani
5. **Păcală și tândală.** Anecdota de
Silvestru Moldovan. Prețul unui exem-
plar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Juocări și jocuri de copii.** De P.
Ispirescu, culegător-tipograf. Un exem-
plar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Telu legănat.** Poveste de Gr. Sima
al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau
16 bani.
8. **Colăcărul.** Obiceiurile țeranilor ro-
mâni la nuntă, de Benedict Viciu. Un
exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Filica a nouă mame.** Poveste de
Silvestru Moldovan. Un exemplar 14
cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Sil-
vestru Moldovan. Un exemplar 3 cr.
sau 6 bani.
11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-
Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndrăstnioul.** Poveste de Silvestru
Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau
16 bani.
13. **Blăstēm de mamă.** Legendă popo-
rală din giurul Năsăudului. De George
Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Bunica** de Bojena Němcová, tra-
dusă din limba boemă de Prof. Dr. Ur-
ban Iarník. Un exemplar cu prețul
redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau
1 leu 20 bani.
15. **Vlad și Oatrina.** Poveste de Gr.
Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr.
sau 10 bani.
16. **Din bătrâni.** Ghiciri, întrebări și
răspunsuri, frământări de limbă, adu-
nate de Gr. Sima al lui Ión. Un
exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turcului** de George
Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldărușa cu trei picioare.** Po-
veste franțuzească de Eleonora Tănă-
sescu, după A. Genevray. Un exem-
plar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Genușotea.** Poveste de I. T. Mera.
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un peșitor îndrăgănit.** Novela de
Björnstjerne Björnson. (1856).
Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Prieteniul meu Vântură-Teasă.** Din
novelele californiene ale lui Bret Harte
Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Scăpătoarea.** Din povestile lui An-
derson. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Graului din cetini.** De George
Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae
Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamei.** Baladă de George
Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau
20 bani.
26. **Taina unei vieți.** De Björnst-
jerne Björnson. (1869). Un exem-
plar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Vecinii.** Din fantasiile lui Nicolae
Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. **Păcală în satul lui.** Poveste de
Ioan Slaviici. Un exemplar 10 cr. sau
20 bani.
29. **Sgârșitul.** Comedie de Moliere
Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor.** Poveste de Sil-
vestru Moldovan. Un exemplar 5 cr.
sau 10 bani.
31. **Nușca-Împărat.** Poveste din popor
de „Mărgineanul“. Un exemplar 12
cr. sau 24 bani.
32. **Dina-Împărăteasă și peana e
aleasă.** Poveste din popor de „Măr-
gineanul“. Un exemplar 12 cr. sau
24 bani.
33. **Fulger.** Poveste în versuri de George
Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10
bani.
34. **Spice de aur.** Culese de dascălul
Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr.
sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novela de Bret
Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Baba iadului.** Poveste în versuri
de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau
16 bani.
37. **Prințesa fermecată.** Poveste în ver-
surile de P. Dulfu. Un exemplar 10
cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărăgălelor.** Poveste în ver-
surile de Ioan Moța. Un exemplar 12
cr. sau 24 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța
Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Antonio
Ghislaconi. Un exemplar 12 cr.
sau 24 bani.
41. **Posaonul bun de inimă.** Comedie în 3
acte de Carlo Goldoni. Tradus de
Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu.
Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Croitorul și cei trei feciori.** Po-
veste de Ioan Moța. Un exemplar 15
cr. sau 30 bani.
43. **Mica Fădăță.** De George Sand. Un
exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Eusalin pécourarul.** Poveste de Ni-
colae Trimbițoiu. Un exemplar 22
cr. sau 44 bani.
45. **Roma învinsă.** Tragedie în 5 acte
de Alexandru Parodi. Tradusă de I.
L. Caragiale. Un exemplar 24 cr. sau
48 bani.
46. **Olara Milici.** Novela de I. Turghenev
Traducere din limba rusă de Enea
Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 b

Color-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librărilor și preste tot
vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Pentru tipar responsabil Iosif Marschall.

Pentru „Institut Tipografic“ T. Liviu Albini sub sechestru: Iosif Marschall.